

Jenny Bicho Andrea Femerstrand

En räddare i nöden

BONNIER
CARLSEN

– Vilde, vakna! Vi har försovit oss!

Kudden känns så härligt mjuk mot kinden. Och mammas röst är avlägsen, som ett litet mummel långt bort i fjärran.

Sedan kommer det nära.

– Du måste gå upp genast! Vi är sena!

Vilde öppnar ögonen och möts av knivskarpt ljus. Som skjuten ur en kanon sätter hon sig upp och ser sig yrvaket omkring.

– Försovit ...? mumlar hon och gnuggar sig i ögonen.

Mammas hår är rufsigt och morgonrocken sitter felknäppt på sned. Hon rusar runt i rummet och plockar. Jeansen, som Vilde hade klivit ur och lämnat i en hög på golvet när hon skulle lägga sig, hängs över stolen. Tröjan, med såsfläcken mitt på magen, hamnar i tvättkorgen.

– Du kommer bli sen till skolan, suckar mamma och sätter fast Winner och Ted i käpphäststallet bredvid Lussan och Krut-Lajban.

Vilde tittar på mobilen. Klockan är två minuter över åtta.

– Men åh! utbrister hon och skrynklar besviket ihop ansiktet. Varför har du inte väckt mig?

Mamma stannar till mitt på golvet. Hon ser förvånad ut.

– Och varför ställde du inte ditt alarm?

– Därför att ... jag kanske gjorde det, säger Vilde trumpet och letar med blicken på displayen efter den lilla symbolen som visar att alarmet är på. Där är det tomt. Sedan försöker hon minnas.

Det hade varit väldigt svårt att somna igår kväll. Flera gånger hade hon förlängt timern på ljudboken, men ändå inte somnat. Bara vänt och vridit på sig i sängen. Och flera gånger hade hon behövt springa till toaletten för att kissa.

– Skynda dig nu, säger mamma och försvinner ut ur rummet.

Vilde reser sig och möter sin blick i spegeln som står lutad mot väggen. Hennes hår står på ända. Hon som hade tänkt att gå upp tidigt för att göra en fin frisyra ... Besviket sjunker hon ner på golvet och lutar ryggen mot sängen. Hon drar en djup suck.

Utanför rummet hörs en liten röst.

– Idde?

Strax därpå kommer Valentina krypande in genom dörröppningen.

– Idde? frågar hon igen och ler stort mot Vilde, som lyfter in henne i sin famn.

Lillasystemen är varm och luktar både välling och kissig blöja. Med stora ögon ser hon på Vilde. Sedan tar hon sitt lilla finger och försöker peta in det i Vildes ena öga.

Vilde drar undan huvudet och nickar.

– Ja, Idde är arg och ... ledsen, lägger hon till och känner den lilla, kladdiga varma handen mot kinden.

Plötsligt står mamma i dörröppningen.

– Men Vilde? Jag förstår inte vad du sysslar med. Varför sitter du bara där? säger hon och går med bestämda steg genom rummet och lyfter bort Valentina ur Vildes famn.

– Ställ dig upp och sätt genast i gång,
säger mamma sedan och blänger surt.

Men Vilde rör sig inte ur fläcken.

– Vilde ...? säger mamma med skärpa.

– Nej!

Vilde skakar sammanbitet på huvudet.

Mamma slår ut med armarna.

– Vadå nej? Har du hört talas om ordet
skolplikt? frågar hon.

– Men nej! vrålar Vilde plötsligt och nu
väller tårarna fram. Förstår du inte att jag
inte vill gå i den där fula skolan. Jag vill
åka hem ... och bo hemma ... och gå i min
vanliga skola med mina riktiga kompisar.
När ska du fatta att jag inte vill vara här?

Hon snyftar så häftigt att hon måste
kippa efter luft. Utanför rummet hörs
snabba steg.

– Vad händer?

Plötsligt står även Magnus inne i rummet. Genom tårarna ser Vilde att han har sin t-shirt bak och fram – och ut och in. Som om han precis har vaknat och rusat upp för att det brinner.

Om inte allt hade varit så sorgligt skulle hon ha skrattat åt hur roligt förvirrad Magnus ser ut. Eller åt att de står här i hennes rum och trängs hela familjen trots att de har ett stort hus med många rum.

Fast just nu finns inget skratt inuti Vilde.

Mamma räcker över Valentina till Magnus.

– Vilde vägrar att gå till skolan. Du får göra nåt, säger hon och försvinner i väg.

Vilde lutar sitt huvud mot knäna och snyftar högt. Plötsligt känner hon en varm hand på sitt huvud. När hon tittar upp möts hon av Valentinas oroliga ögon. De

små fingrarna letar sig in i Vildes hår.

Magnus sitter på huk framför dem.

– Hörru, säger han och klappar mjukt på Vildes ben.

Valentina skrattar och gör likadant. Och hur mycket Vilde än vill låta bli så måste hon le genom tårarna.

Nu reser sig Magnus.

– Kom Vallis, vi ska hjälpa Idde att välja kläder så att hon kan gå till skolan, säger han.

– Jag vill inte, mumlar Vilde tyst.

Magnus rycker på axlarna.

– Jag förstår det, men ibland måste man. Hur hemskt och jobbigt och vidrigt det än känns så måste man göra vissa saker, säger han och öppnar garderoben.

När han har letat en stund vänder han sig om och håller upp ett plagg framför sig i luften.

– Vad tror du om den här?

Vilde tittar upp, men säger ingenting. Magnus håller tyget framför kroppen och tar några danssteg. Valentina ger ifrån sig ett förtjust tjut och klappar i händerna.

– Den här klänningen är jättesnygg, säger Magnus men blir avbruten av Vilde.

– Magnus? Det är en morgonrock, som dessutom är alldeles för liten, säger hon och försöker hålla sig för skratt.

– Va?! Är det en morgonrock? säger Magnus och ser förvånad ut. Nä? På riktigt?

– Ja, på riktigt, säger Vilde och nu kan hon inte hålla sig längre utan brister ut i skratt.

Magnus skakar på huvudet och hänger tillbaka morgonrocken i garderoben. Vilde reser sig från sängen och tar Valentina i handen.

– Alltså, din pappa har ju ingen koll. Jag tror att du får hjälpa mig att välja istället, säger hon och går fram till garderoben.

Magnus stryker henne över kinden.

– Du, det kommer att bli bra. Ge det bara lite tid, säger han. När du är färdig kan jag och Valentina köra dig. Och vi kan följa

med dig in i klassrummet om du inte vill gå själv.

Vilde skakar på huvudet, men Magnus ger sig inte.

– Jag kan sätta på mig polisuniformen om du vill? Det var länge sen och jag saknar den lite nu när jag är hemma med Valentina hela dagarna, säger han och lägger huvudet på sned.

– Glöm det. Det kommer absolut inte hända, säger Vilde.

– Säkert? frågar Magnus och flinar retsamt men snällt.

– Säkert, säger Vilde. Jag klarar mig själv.